

Tatabányán töltöttem gyermekkoromat. Szüleimmel kiskoromtól részt vettem a vasárnapi szentmiséken. Harmadikos koromtól jártam hittanra. **Első hitoktatóm Szendrei Miklós atya** volt, aki később ferences szerzetes lett. (Sok-sok év után, tavaly ősszel kerestem fel őt Budapesten legkisebb gyermekünkkel. Jó hangulatú, remek beszélgetést folytattunk.)

Elsőáldozásom idején báránymiséltem, így a **betegágyamban** részesültem először a szentáldozás kegyelmeiben Miklós atya „közreműködésével”. Ha tehettem a későbbiekben hétköznaponként is részt vettem – négy megállót utazva autóbuszszal Bánhidára - a szentmiséken, litániákon, **ministráltam** is. Jól éreztem magam az Egyházban. **Bérmálkozó a 12. születésnapomon** voltam. Szentéletű anyai nagymamám egy Mária kép hátuljára írt soraival ajánlott engem a **Szűz Anya oltalmába**. Azóta különösen is ott vagyok.

Középiskolába Budapestre a **Patrona Hungariae Gimnáziumba** járhattam, szerzetesnővérek tanítottak, neveltek. Húsvét előtt harmadikosként este az udvaron sétálva láttam, hogy néhány osztálytársam az egyik teremben tevékenykedik. Másnap padunkon rengeteg ajándékot találtunk mindannyian. Ekkor állt bennem össze a kép. Ahhoz, hogy ezek az ajándékok ide kerülhessenek, valakinek el kellett készítenie. Eszembe jutott az előző este. A tevékenykedő osztálytársaim ajándékozták meg bennünket. Ez az esemény volt az, amelynek során ráéreztem arra, hogy van, aki másokért tevékenykedik, **nem csak a maga javát keresi. Szeret.** Osztályfőnököm Locker Margit nővér (aki azóta is lelki vezetőm) könyvajándéka szintén a padomon volt - Michel Quoist: Így élni jó. **Hogy jó élni?** Ekkortájt született meg bennem a döntés, hogy: eddig valamennyire megismerhettem hitemet, s **mostantól tudatosan a megismert Igazság szerint próbálom majd alakítani az életemet.**

Érettségi után elolvastam a **teljes Bibliát**, majd a következő évtől elvégeztem a **levelező teológiát** Budapesten. Rendszeresen jártam lelkigyakorlatokra (pl. Bajótra Beton püspökhöz), ifjúsági találkozókra (pl. Nagymaros, Róma 1987, Párizs 1997). 1989-ben édesanyám elhunyt.

Istenünk hatalmas szeretete és jósága felém az, hogy rövidesen megismerhettem **Kirsch Jánost**, akivel a következő évben házasságot kötöttünk. A világ legjobb férje lett a társam. Közös életünket az első falusi katolikus iskola létbehívásával kezdtük, ott tevékenykedtünk **Zalaszabarban** négy évig. Kaptunk nagy feladatokat, de szép, boldog volt az életünk, mert együtt jártunk az úton. Második kislányunk csak 14 hónapig lehetett köztünk, születési oxigénhiány miatt. A nehéz hónapokban, amikor már minden erőm elfogyott János tovább tudott lendíteni, megtapasztalhattam ekkor is lelki nagyságát, szeretetét. A szenvedésbe, tragédiánkba hál' Istennek nem süppedtünk bele. **Erősödött hitünk, szeretetünk.** Kislányunk temetését már teljesen a feltámadás örömeiben éltük meg. *A pillanat fájdalom-felhőin átsütött a Nap: a Húsvét megtapasztalása.* **Fehér koporsójánál kismamaként, várva harmadik gyermekünket olvastam a temetés olvasmányát, férjem pedig a következő imával búcsúzott Annácskánktól:**

Jóságos mennyei Atyánk! Minden élet, minden ajándék Forrása és végső Célja! Egy bő esztendővel ezelőtt a Te kezedből kaptuk Mária Annát, és Neked adjuk most vissza őt. Ígéret volt ő, drága ajándék, mint minden pici gyermek: a jövő, a beteljesülés ígérete. Születésekor azért imádkoztunk, hogy a teljes élet, az örök boldogság jusson osztályrészul neki. Nem sejtettük még, hogy kérésünk milyen gyorsan teljesülni fog. Egy arab közmondás szerint a gyermek vendég a háznál. Egy szülőnek mindig tudnia kell, hogy gyermeke nem az ő tulajdona, nem hitbizományba kapta. Minden gyermek önálló személyiség, egyedi és megismételhetetlen teremtmény, aki előbb vagy utóbb a maga útját fogja járni, a maga életét éli... Ha valaki, hát Annácska életében ez sokszorosan igaznak bizonyult. Nem sokat időzött az otthon falai között, nem sok lehetőséget adott arra, hogy saját képünkre és hasonlatosságunkra gyúrjuk őt, hogy földi álmainkat, vágyainkat dédelgessük benne. – És mégis: **teljes élet, befejezett élet az övé!** Mert biztosak lehetünk abban, hogy az emberi erőt és képzeletet meghaladó szenvedések útját járva – bár szoros, meredek, de – a lehető legrövidebb ösvényen egyenesen jutott el Hozzád.

Ha nem is a tudat vaslogikájával, ám létének minden rezdülésével hirdette, amit **Vas István** a költészet nyelvén megfogalmaz:

*„Köszönöm, hogy megteremtettél,
Ó, Szeretet, és idetettél,
Hogy csillagok, ködök, hegyek
között ember legyek.*

*Köszönöm, amit látok,
A teremtett világot,
Hogy még a rossz sem céltalan,
Mindennek jelentése van.”*

(A Teremtőhöz)

Most mi is ezt a tanítást ízlelgetjük, s ámbár olykor zsigereinkkel berzenkedünk ellene, egy magasabb szinten belátjuk és hódolattal elfogadjuk: „hogy még a rossz sem céltalan, mindennek jelentése van”.

Köszönjük, hogy ránk bíztad törékeny kis földi életét, és rajta keresztül mi is megsejthettünk valamit a Te örök titkaidból. Köszönjük, hogy a legnagyobb fájdalmak idején is föl-fölragyogott arcán egy mosoly, jelezve, hogy mindannyian boldogságra születünk, vagy – Babits Mihály gyönyörű hasonlatával élve – : a felhők fölött örökké kék az ég. Megértettük, hogy az ő szenvedése sem hiábavaló, hanem szervesen belesimul az üdvösség magasabb rendjébe. Ahogyan Pál apostol írja: „*Testemben kiegészítem, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből*” (Kol 1,24).

Fogadd el, Urunk, az ő áldozatát, fogadd el családjunkért, baráti körünkért, közösségeinkért, hazánk és népünk jövőjéért, a magyar ifjúságért, hogy mi mindannyian – akik hosszabb, rögzősebb úton botorkálunk Feléd, sokszor rossz irányba kanyarodunk, akárhányszor zsákutcába futunk bele, – végül **mi is eltaláljunk Hozzád.** Ámen.

Született még három fiúnk és egy kislányunk: Áron, Márk, Kristóf, Zsófi. Férjemet **diakónussá** szentelte megyéspüspökünk. Iregszemcsén majd Szekszárdon, plébánián lakva szolgáltunk. Néhányszor részt vettünk Pécsen a **Pálos-misé**n és 1997-ben a **TÜZ** találkozón.

2011. februárjától indult egy **újabb megtérésem:** intenzívebb imaélet, Szentségimádás, Szentírás olvasás... Az Úr válasza többek között az volt, hogy megszabadított egy olyan bűnömtől, amellyel évtizedek óta küszködtem. Hála legyen.

Férjemmel együtt szolgáltunk egészen **2012. május 22-ig.** Ez a nap a születésnapom. A férjem mennyei születésnapja is lett egyben. Jánossal egyek voltunk, valamiképpen egyek is maradtunk. Szelíd szeretete nem múlik el soha. Számomra **nyomatékos lett az értelme a szentek közösségének: Az Egyház élő és meghalt hívei Krisztussal és egymással összetartoznak és egymáson segítenek (zarándok /küzdő/, szenvedő, győzedelmes egyház).** Szinte az első pillanattól érezhettem ezt. **Nem a magam erejéből,** de volt erőm tovább lépni, élni, nekifeszülni az előttem levőknek. Kislányunk temetéséhez hasonlóan férjemé is teljesen átítatódott az Örök Élet tudatával. *A pillanat fájdalom-felhőin ismét átsütött a Nap: a Húsvét megtapasztalása.* Erőnkön felül **tudtuk hirdetni** nagylányunkkal, Verával a Remény örömhírét az elhangzó olvasmányban, könyörgésekben. Kilenc nap múlva részesült a bérmálás szentségében két nagy fiúnk. Szükségük volt a Szentlélek Erejére.

Július 19-én a plébániánk előtti parkban az eszperantisták kezdeményezésére, a helyi önkormányzat felöléléseben felszentelhatték férjem emléktábláját a Nemzetközi Katolikus Eszperantista Kongresszus idején. Augusztus 20-án pedig Közjóért díjat kapott. Ezek ugyan földi dolgok, de jól esik, hogy szeretettel, megbecsüléssel gondolnak sokan Jánosra. Azóta is megszámlálhatatlan oldalról tartva vagyok: Egyházunk vezetői, tagjai, közösségek, egyének részéről.

Harminckét héttel János halála után, január elsején – **Mária Istenanyaságnak** ünnepén – a Szentháromság édesapámat is magához szerette. Árpádházi Szent Margit ünnepén hatalmas, szélfúta, de gyönyörű hóesésben temettük – **Moss meg engem, s hónál fehérebb leszek ...**- jutott eszembe a zsoltár szava. A helyi papsággal, diakónusunkkal együtt **hirdettük gyermekeimmel a Reményt, a Feltámadást.**

Ilyen háttérrel indultam február 11-től, hogy részt vegyek a szemináriumban. Istenünk hatalmas jósága és szeretete felém, hogy folyamatosan **nagyszerű, hiteles embereket** adott az életembe, akik vezettek Ófelé. A közelmúltban is sok ilyen embert kaptam ajándékba. Részesem lehettem tanításuknak, tanúságtételüknek, imaéletüknek, Istenünkkel megélt kapcsolatuknak. Hála legyen!

Kérem a segítségét a folytatáshoz, hogy növekedjen Hitem, erősödjön Reményem és tökéletesedjen Szeretetem. Ámen.

Kirschné Rojik Ágota - Szekszárd